

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

640.24

Hely

Idő

"1915"

Személy

Szerző:

Cím: Háborus étlapot!

Forrás:

Vita

Bp. 1915 IX. 23

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Háborus étlapot!

A vendéglősök áremelése

Budapest város drágasági lágörbéje ma újra ugrott egyet.

Aki ma bement a vendéglőbe, leült a rendelt, azt vette észre, hogy az étlapokon — felkiáltójelek és különösebb figyelmeztetők nélkül — husz fillérrel drágábbak lettek az ételek. Csak husz fillérrel? Alapjában rendes körülmények közt nem sok, talán szóra se lenne érdemes, de ma mindenki tág szemeket mereszt rá. Hogyha a betegnek már 39 fok láza van, nem közönyös, hogy a higany még egy fél fokot ugrik. Attól lehet félni, hogy a szegény beteg nem bírja ki a betegséget.

Igaz, a vendéglősök nem igen tehetnek róla. Senki se kényszerítheti őket arra, hogy a saját zsebükből fedezzék a háborus rizikót s asztalaiknál pár zabkenyérből meg néhány halból jóllakassanak egy éhes tömeget. Végül nekik se maradna: a saját ebédjökre. A vendéglősöket még a háboruban sem kötelezhetik irgalomra, áldozatra, jótékonyságra.

Ellenben a vendéglők háborus munkájában mégis van olyan dolog, amit a legnagyobb mértékben lehet kifogásolni, ami hiba, ami azonban Budapest stílusából, a budapesti ember lélektanából következik s amin gyorsan és sürgősen segíteni is lehet. Nagyon érthetően, hogy a háboru — az egy éven túl is elhúzódó háboru — eddig még semmiképp sem merte megbolygatni a rossz, tehetségtelen, üres pesti hagyományokat. Béke időben

— bizonyos szegényes fényűzéssel — a vendéglősök hizelegtek a pesti inynek. Sokféléket kellett adni, mutatónak, csalogatónak. A pesti étlap mindig hosszú volt. Hogy csakugyan megvoltak-e ezek az ételek, hogy csakugyan jók voltak ezek az ételek, hogy nem kerültek-e a vendég elé gyakran egyformán, bizonyos halvány szószokkal, vagy mártással leöntve, vagy egy tojással körülteremtettéve vagy saláta- és paradicsom-diszszel, azt nem firtatjuk.

Erre azonban mostan semmiféle szükség nincs. Mit nekünk most a konyhaművészet. A háborus ember, aki ezerféleképpen fizeti meg drágasági adóját itt és ott, csak enni akar, jól és olcsón enni. Az is bizonyos, hogy szivesebben enne egy jó ebédet, étlap nélkül, mint pazar és kecségetető étlap kíséretében egy ebédet, amely nem is olcsó, nem is igen jó. Drágult a borjúhús és a disznóhús is. Ha a pesti vendéglősök elhatározzák magukat, hogy naponta csak egy egyforma ebédet adnak mindenkinek, akkor nem kellene ráfizetniük az ételekre s nagyban annyit és oly áron tudnának összevásárolni, hogy a régi árak megtartásával is kitűnően ki tudnák szolgálni vendégeiket. Természetes, hogy ma az idegrendszerek finnyásságára, az idioszinkráziákra s az előszeretetekre nem igen lehetünk tekintettel. Aki csak egyetlen napig éhezett, annak különben is elmulik ez az idioszinkráziája, ez az előszeretete.

Kérjük a háborus étlapot. Kérjük egyszerű, tápláló, jó ebédeket. Kérjük, a pesti vendéglők rendezkedjenek be arra, hogy ne a finnyás irányt, de az éhes gyomrot szolgál-

ják. Alakuljanak át a pesti előkelő és kevésbé előkelő vendéglők tisztességes, tiszta és jó kifőzéseké. Ezen nyerne, ennek mindketten örülnek majd: a vendéglősök és a vendégek is.